

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 4. decembar 2020.godine
Ref. br.:RK 1653/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI101/19

Podnosilac

Ljubiša Trajković

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Republike Kosovo AC-I-16-0209-A0001 od 7. februara 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ljubiša Trajković, sa prebivalištem u Vranju, Srbija (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [AC-I-16-0209-A0001] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) od 7. februara 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti osporene presude, kojom su mu, prema navodima podnosioca zahteva, povređena prava zagarrantovana članovima 3. [Jednakost pred zakonom], 24. [Jednakost pred zakonom] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] Zakona [br. 03/L-121] o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. juna 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 21. juna 2019, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi Peci i Nexhmi Rexhepi.
7. Dana 10. jula 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i dostavio kopiju zahteva Žalbenom veću PKVS-a i tražio od njih da podnesu povratnicu.
8. Dana 15. avgusta 2019. Sud je ponovio zahtev za PKVS, u vezi sa podnošenjem obrasca za povratak.
9. Dana 19. avgusta 2019. godine, PKVS je podneo Sudu povratnicu, koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporeno rešenje.
10. Dana 10. novembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Na osnovu priložene dokumentacije, predmet spora je potvrđivanje prava nasledne imovine.
12. Dana 24. novembra 1998. godine, opština Kosovska Kamenica je po zahtevu za povraćaj zemljišta donela rešenje [04-453-9/91], kojim je M.T. i drugima

vraćeno, odnosno potvrđeno pravo imovine na katastarskim parcelama navedenim u odluci.

13. Dana 28. januara 2003. godine, podnosilac zahteva se zajedno sa naslednicima M. T.-a, preko advokata, obratio opštini Kosovska Kamenica, Departman za geodeziju, katastar i imovinu, za upis imovine u evidencije katastra.
14. Dana 12. decembra 2005. godine, izvršni direktor Skupštine opštine Kosovska Kamenica je, odlukom [br. 915], poništio odluku [04-453-9/91] Komisije za vraćanje zemljišta od 24. novembra 1998. godine.
15. Dana 13. septembra 2006. godine, zastupnik M. T, je izjavio žalbu Katastarskoj agenciji Kosova (u daljem tekstu: KAK), zbog administrativne ćutnje od strane Katastarske kancelarije u Kosovskoj Kamenici.
16. Dana 6. novembra 2006. godine, KAK je, odlukom [03/346/06], odbio, kao neosnovanu, žalbu M. T. KAK je svoju odluku obrazložio, tako što je utvrdio da (i) je Opštinski katastar blagovremeno razmotrio zahtev; (ii) isti je dostavljen preko PTT-a na adresu advokatu M.Tu Vranju, i (iii) obustavljaju se svi upravni postupci do konačne presude Okružnog suda u Gnjilanu.
17. Podnosilac zahteva je podneo tužbu Vrhovnom sudu na odluku [03/346/06] od 6. novembra 2006. godine KAK-a.
18. Vrhovni sud je, odlukom [A-U. br. 782/06], odbio tužbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu.
19. Dana 20. juna 2008. godine, podnosilac je podneo zahtev KAK-u za nastavak obustavljenog upravnog postupka u vezi sa promenom vlasništva na nepokretnosti.
20. Dana 10. oktobra 2008. godine, preko odluke [03-847-08], KAK je odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za nastavak prekinutog postupka za zamenu nepokretnosti, sa obrazloženjem da (i) je opština Kosovska Kamenica poništila odluku [04-453-9/91] od 24. novembra 1998. godine; (ii) i da se u ovom slučaju radi o društvenoj imovini, tako da prema članu 5. Uredbe UNMIK-a 2002/120 uspostavljanju Kosovske povereničke agencije, ovaj entitet uključuje sva prava i nadležnosti za svu društven u imovinu i preduzeća u društvenom vlasništvu i javna preduzeća.
21. Dana 21. novembra 2008. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu na rešenje [03-847-08] KAK-a od 10. oktobra 2008. godine, sa predlogom da se poništi rešenje KAK-a i tuženi uputi na promenu imovine na osnovu rešenja [04-463-9/91] Komisije za vraćanje zemljišta od 24. novembra 1998. godine.
22. Dana 13. septembra 2013. godine, Osnovni sud u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) je, presudom [A. br. 1315/2011], usvojio tužbu podnosioca zahteva i poništio rešenje [03-847-08] KAK-a od 10. oktobra 2008. godine, sa obrazloženjem da: (i) rešenje upravnog organa ima nedostatke, zbog kojih ne može oceniti zakonitost istog; (ii) isto nema sadržaj kako je predviđeno članom 84 st. 2 i članom 85. ZPP-a, i (iii) upravni organ ne navodi na osnovu kojih

dokaza se ne može nastaviti prekinut postupak i da li su prestale okolnosti koje su ranije dovele do prekida postupka u vezi sa zahtevom podnosioca.

23. Protiv presude [A. br. 1315/2011] od 13. septembra 2013. godine Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu, navodeći povredu odredaba Zakona o parničnom postupku, pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se poništi prvostepena presuda i usvoji tužbeni zahtev preciziran na sednici od 13. septembra 2013. godine.
24. Žalbu na gore navedenu presudu Osnovnog suda je izjavio i KAK, navodeći bitne povrede parničnog postupka, pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se predmet vrati na preispitivanje.
25. Dana 1. avgusta 2014. godine, Apelacioni sud je, presudom [AA. br. 357/2013], odbio, kao neosnovane, žalbe podnosioca zahteva i KAK-a i potvrdio presudu Osnovnog suda.
26. Dana 16. marta 2015. godine, KAK je, odlukom [br. 03/847/08], ponovo odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva. U svojoj odluci, KAK je, između ostalog, istakao:

“Katastarska agencija Kosova je ponovo razmotrila sve pravne dokaze za potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja navedenog u presudama pomenutih sudova, i nalazi da odluka Komisije Kosovske Kamenice za vraćanje zemljišta bivšim vlasnicima br. 04-463-9/91 od 24.11.1998. godine, ne može da se primeni - upiše imovinsko pravo u Direkciji za katastar, SO Kosovska Kamenica, jer su parcele sa br. 199 i 200, imovina bivšeg DP KB-a “Agroprodukt” Kriva Reka, sa sedištem u Kosovskoj Kamenici, privatizovane od strane Kosovske agencije za privatizaciju, sa Izveštajem o prenosu imovine br. 2627, 46 od 14.03.2014. godine, i prebačene su u Novo Preduzeće Toka Agroprodukt u Mučiverce, SHPK - iznajmljeno na 99 godina Agronu Thaçiju.

Prema tome, drugostepeni organ odbija zahtev strane za upis imovine, u skladu sa članom 3.4 (iii) Zakona 2002/5 o uspostavljanju registra prava na nepokretnu imovinu, članom 8.2 Administrativnog uputstva br. MPS 2004/03 i članom 36. Zakona br. 02/L-28 o upravnom postupku Republike Kosovo.

Za ostvarivanje svojih imovinskih prava, prema članu 30. Zakona br. 04/L-034 o Kosovskoj agenciji za privatizaciju u vezi sa potvrđivanjem imovinskih prava, strana se može obratiti Specijalnoj komori Vrhovnog suda, koja je nadležna da odlučuje o imovinskim pitanjima između KAP-a i fizičkih lica“.

27. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv KAP-a Posebnoj komori Vrhovnog suda (u daljem tekstu: PKVS) sa predlogom (i) da uvede privremenu meru i (ii) da obaveže tuženog da dozvoli i prihvati da podnosilac zahteva i drugi suvlasnici upišu svoju imovinu u Direkciju za katastar, geodeziju i imovinu u opštini Kosovska Kamenica.

28. Dana 23. avgusta 2016. godine, PKVS je, rešenjem [C-III-13-0476], odbacio, kao neprihvatljivu, tužbu podnosioca zahteva. U obrazloženju ovog rešenja je navedeno: „*Odsustvo aktivnog pravnog legitimiteta vodi ka odbacivanju tužbe u bilo kojoj fazi postupka, jer predstavlja apsolutno negativan uslov za dalji postupak*“.

Tužiocu se savetuje da odbaci tužbu, on/ona i dalje nema pravo da ponovo podnosi tužbu, prema članu 28. Zakona br. 04/L-033 pored odluke o nasleđivanju, zbog pravne legitimnosti.

29. Protiv rešenja [C-III-13-0476] od 23. avgusta 2016. godine PKVS-a, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS-a.
30. Dana 7. februara 2019. godine, Žalbeno veće PKVS-a je, rešenjem [AC-I-16-2029-A0001], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje [C-III-13-0476] od 23. avgusta 2016. godine PKVS-a.

Navodi podnosioca

31. Podnosilac zahteva navodi da mu je Žalbeno veće PKVS-a, odbijajući njegovu žalbu, kao neosnovanu, povredio prava zaštićena članovima 3, 24, i 46. Ustava.
32. Prema podnosiocu zahteva, njemu je povređeno pravo na jednakost pred zakonom, jer „*nije sprovedena pravosnažna i končan odluka Opštine Kos. Kamenica, Komisije za vraćanje zamljišta broj: 04-453-9/91 të 24.11.1998*“; između ostalog, on navodi „*da je prekršen član 24. Ustava, jer kao pripadnik srpske nacionalne manjine nije imao jednaku zakonsku zaštitu odnosno bio je diskriminisan*“.
33. Podnosilac zahteva, dalje, navodi da mu nije usvojen predlog za privremenu meru, koji je prema njemu bio „*neophodan*“ za zaštitu njegove imovine. S tim u vezi, on navodi da je diskriminisan „*u odnosu na pripadnike većinske albanske zajednice*“, zato što je njegova imovina „*bez osnova*“ prešla u korišćenje osobe A.TH.
34. Na kraju, podnosilac zahteva se obraća Sudu sa sledećim zahtevom:

“[...] da nakon razmatranja svih navoda iznesenih u žalbi, utvrdi da je na štetu podnosioca zahteva povređen Ustav i to član 3, član 24 i član 46, te da nakon toga, odluku AC-16-0209-A0001 proglasi nezakonitom”.

Prihvatljivost zahteva

35. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, navedene Zakonom i dalje određene Poslovníkom.
36. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

37. Sud se dalje poziva na član 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku ad 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

38. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [AC-I-16-2029-A0001] od 7. februara 2019. godine Žalbenog veća PKVS-a; naglasio je prava i slobode za koje navodi da su mu povređena; iscrpeo je sva pravna sredstva propisana zakonom i podneo je zahtev unutar roka koji je propisan zakonom.

39. Međutim, pored ovih uslova, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju“.

40. U tom smislu, Sud prvo podseća da podnosilac zahteva navodi da mu je Žalbeno veće PKVS-a rešenjem [AC-I-16-2029-A0001] od 7. februara 2019. godine povredilo prava zagarantovana članovima 3, 24 i 46, Ustava.

41. S tim u vezi, Sud primećuje da se, u suštini, podnosilac zahteva žali da u njegovom slučaju redovni sudovi nisu pravilno utvrdili činjenično stanje, zato što nisu priznali odluku Komisije za vraćanje zemljišta [br. 04-453-9/91] od 24. novembra 1998. godine opštine Kosovska Kamenica.

42. Što se tiče gore navedenih navoda, Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na zakonskoj osnovi, odnosno na pogrešnom utvrđivanju činjenica u vezi sa odlukom o vraćanju zemljišta, i na pogrešnom tumačenju zakona od strane Žalbenog veća PKVS-a i nižestepenih sudova, uključujući i

KAK, kao upravni organ koji je prvo odbio njegov zahtev za priznavanje prava za upis imovine.

43. Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i kao takvi ne spadaju u jurisdikciju Suda i shodno tome, u principu, Sud ih ne može razmatrati. (Vidi: slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).
44. S tim u vezi, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Da je drugačije, Sud bi postupio kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti. U skladu sa praksom ESLJP-a, kao i svojom već konsolidovanom sudskom praksom, Sud ponavlja da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava i da se ne mogu izvoditi apstraktne ocene zašto je neki redovni sud odlučio na jedan, a ne na neki drugi način. (Vidi: takođe *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP br. 30544/96, od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi: takođe slučaj KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
45. Ustavni sud može ispitati samo da li su na suđenju dokazi izvedeni tačno i da li je postupak uopšte, posmatran u celini, vođen na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi, između ostalog, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
46. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje dato u rešenju Žalbenog veća PKVS-a jasno i nakon što je pregledao sve postupke, Sud je takođe utvrdio da postupci pred PKVS-om nisu bili nepravični ili proizvoljni. (Vidi: slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, odluka ESLJP-a od 30. juna 2009. godine).
47. U okolnostima ovog slučaja, kako bi još konkretnije razradio opšte principe ustavnog postupka, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a odbilo zahtev podnosioca kao neosnovan i potvrdio rešenje PKVS-a, jer podnosilac zahteva nije je uspeo da dokaže da je imao aktivni legitimitet da traži priznavanje prava u spornom vlasništvu.
48. Tačnije, Žalbeno veće PKVS-a je u svom rešenju naglasilo sledeće:

“Obrazloženjem ožalbenog rešenja ističe se: preko sudskog naloga od 22. aprila 2016. godine, sud je tražio od tužioca da u zakonskom roku, da vrši razmatranje nasledničke mere u nadležnom sudu ili kod Notara. Gde će da se potvrdi njegovo pravo, kao naslednik svog prethodnika, nad nepokretnostima o kojima je reč. Ali, na suprot toga isti do dana izdavanja ovog rešenja, nije predat sudu rešenje o razmatranju naslednosti. Da bi potvrdio njegovo pravo, da bi imao aktivni legitimitet da traži priznavanje pravo na osporeno vlasništvo. Specijalno veće obrazlaže da po članu 28.2.2 aneksa Zakona br. 04/L-033, jedan

zahtev/žalba je prihvatljiva, u slučaju da podnosilac ima pravo da pokrene postupak u smislu stava 1, člana 5, Zakona o Posebnoj komori. Konačni uslov koji je citiran ovim članom, može da se ispuni, samo ako se obezbedi odluka o naslednosti. Kao posledica, nedostatak aktivnog legitimiteta u postupku, imponira odbacivanje tužbe, u bilo kojoj fazi postupka. Pošto predstavlja apsolutan negativan uslov da dalje proceduiranje postupkom.

Tužiocu se savetuju da zbog odbacivanja tužbe, isti i dalje ima pravo da ponovi podnese tužbu, na osnovu člana 28, Zakona br. 04/L-033, uz odluku o naslednosti, zbog opšteg i univerzalnog karaktera, ne može da se odlučuje od strane sudskog tela. Jedna takva odluka odražava se na sva vlasništva, kod svih naslednika i prema dugove pokojnog. Odluka se izdaje od strane nadležnog suda ili od strane Notara.

Sa svim ovim nalazima Specijalnog veća, slaže se i Žalbeno veće i zbog činjenice da žalilac niti žalbom ne čini ni jedan pokušaj da obezbedi dokument o naslednosti. On se više bavi sporednim stvarima. Pokušavajući da sudu daje lekciju, koje zakone treba da primeni po ovom njegovom slučaju“.

49. Na osnovu gore navedenog, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže pred Žalbenim većem PKVS-a, bilo kojim aktom, da je naslednik predmetne imovine, stoga, Sud ističe da je Žalbeno veće pravilno postupilo prilikom odbacivanja njegove tužbe zbog nedostatka aktivne legitimnosti.
50. U tom smislu, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Žalbenim većem PKVS-a ili drugim redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni ili da su mu povređena osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom kao posledica pogrešnog tumačenja proceduralnog prava. Sud naglašava da je tumačenje zakona obaveza redovnih sudova i pitanje je zakonitosti. (Vidi: slučaj KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44. i vidi slučaj KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16, KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).
51. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe navodi da je u okolnostima ovog slučaja osporeno rešenje Žalbenog veća PKVS-a doneto uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članovima 3, 24. i 46. Ustava.
52. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi članova 3. i 24. Ustava, Sud podseća da, kao opšte pravilo, jednakost pred zakonom znači jednakost pojedinaca koji se nalaze pod jednakim uslovima i njihovo pravo na jednaku zaštitu sa zakonom bez ikakve diskriminacije. Međutim, jednakost pred zakonom ne znači da pojedinac ili kategorija lica koja se nalaze u objektivno različitim uslovima imaju isti tretman i rešenja. (Vidi: slučaj KI173/18, podnosilac zahteva: *Nijazi Pasoma*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2019. godine, stav 30).

53. U tom kontekstu, Sud smatra da podnosilac zahteva nije podneo nijedan *prima facie* dokaz i nije potkrepio svoje navode, što bi ukazivalo na to da je bio diskriminisan u postupcima pred javnim organima, uključujući redovne sudove. (Vidi: u ovom kontekstu, slučaj KI44/18, podnosilac zahteva: *Mega Shop*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. maja 2019. godine, stav 66).
54. Isti princip se primenjuje i na navode podnosioca zahteva pred Sudom u vezi sa navodnim povredama člana 46 Ustava. Sud ističe da podnosilac zahteva navodi povredu Ustava, a da nije argumentovao i obrazložio povredu istog osporenim rešenjem Žalbenog veća PKVS-a. (Vidi: između ostalog, u tom pogledu, slučajeve Suda br. KI68/17, sa podnosiocem zahteva: *Hysni Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 4. juna 2018. godine, stav 32; i KI99/19, podnositeljka zahteva: *Persa Raičević*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stav 51).
55. U vezi sa ovim navodima, Sud ističe da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom rešenja Žalbenog veća PKVS-a ili samo pominjanje članova Ustava nije dovoljna za utvrđivanje navoda o ustavnoj povredi. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju da pruže potkrepljene navode i uverljive argumente. (Vidi: u ovom kontekstu, slučaj Suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33; KI49/19, gore citiran, stav 58).
56. Stoga, u ovim okolnostima, na osnovu gore navedenog i uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva i činjenice koje je izneo, Sud, zasnivajući se i na standarde postavljene u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dokazao i nije dovoljno potkrepio svoje navode o povredi njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom.
57. U zaključku, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i shodno tome, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, 10. novembra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

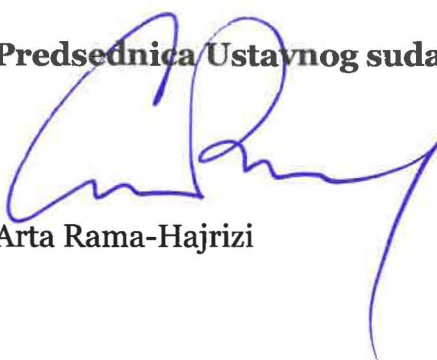
Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi